

нархъ; той даде да разумѣе на тѣхъ приятна леля че едно подобно наглѣждане не е прилично, и че тя трѣба да ограничи своитѣ навиждания за въ празнични само дни. Колкото за приятелскитѣ чувства що царьтъ показваше къмъ младийтъ Иванъ Джлгоруки, той не остана никакъ гузень, като прѣдполагаше че бащата не бѣше до толкова дѣрзостенъ за да прѣдприеме нѣкое приключение, нито пѣкъ синьтъ доволно развитъ за да вдѣхне на царьтъ, естествено свѣрливъ, рѣшението да ся отхрве отъ притѣненнието въ което го дѣржахъ.

«Менчиковъ ся излѣга отъ тѣзи си проникателность въ този случай; защото, ако бащата и синьтъ нѣмахъ тѣзи голѣма на духьтъ дѣрзость, тѣ поне имажъ сичкитѣ потрѣбни свойства за да водѣтъ добръ една приговоряна интрига отъ по искусна отъ тѣхъ. Графьтъ Остерманъ, министръ толкова дѣрзостенъ до колкото и сѣбудень, знаеше врѣзъ какво да ся основе по този прѣдмѣтъ. Той не очакваше освѣнъ единъ благоприятенъ случай за да вдѣхне пропастьта Менчиковова, когото той мразяше некрѣвно, и този случай, когото той намѣри за сгодень, бѣше когито Менчиковъ заведе царьтъ на Петеровъ да ся расходи и развесели подъ прѣдлогъ на ловъ.

«Остерманъ, незабавно, отиде до сичкитѣ сенатори и главни офицери на гвардиньтъ, за да опита сърцата имъ; и като срѣщна навредъ расположенията сѣобразни съ неговитѣ и една силна мразость противъ тиранството на Менчикова, той имъ сѣобщи цѣлѣта си като расположи веѣкиго отдѣлно въ то що имаше да ся врѣше. Той начала своитѣ наставления отъ князевтѣ Джлгоруковци, баща и синъ, като имъ даде да прѣдвидѣтъ че, ако би да ся вѣспре женидбата на царьтъ съ Менчикововата дѣщеря, народьтъ ще бѣде много задоволенъ да го виде да земе за жена една княгиня отъ Джлгоруковци.

«Сичкото ся състон, «каза той,» да подканимъ младийтъ царь да ся отдалечи тайно отъ Петеровъ, «безъ знанието на неприятельтъ ни; сенатьтъ, сви- канъ, за това дѣло, въ една на полето кѣща на